

medvirke til, at det paabydes, at de fir-kantede Maal, hvis de fremtidig skal være tilladte, skal have afrundede Hjørner, saa at Kunderne ikke bliver i den Grad fordelte, som de faktisk bliver det nu. Det kan nemlig ikke nytte, hvad den højt-ærede Minister siger, at der er foretaget Prøvemaalinger med andet Resultat andre Steder, for de Prøvemaalinger, som jeg overværede — og der var mange, som overværede dem —, viste, det var vi alle enige om, at de fir-kantede Maalekar i den Form, hvori de her bliver benyttede, giver for lidt til Kunderne.

Jeg vilde saa gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) fremsatte om Retsreformen. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at den lille Reform, vi foretog af vor civile Retspleje — det var for øvrigt kun Overretterne, den drejede sig om, men den har ganske vist indirekte ogsaa virket paa Underretterne —, har vist sig i høj Grad gavnlig og formaalstjenlig. Jeg er ligeledes enig med ham i, at naar vi skal have en Retsreform, bør vi have Anklageprincippet gennemført i Stedet for det Inkvisitionsprincip, vi nu følger, og som den Retsreform, der er vedtaget to Gange, bevarer i ikke ringe Udstrækning. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at dette sidste Princip er forkasteligt, og naar vi skal have en Retsreform, er det selvfølgelig sørgeligt, at vi ikke kan gøre det Fremskridt at faa dette Princip afskaffet. Paa den anden Side mener jeg, at der dog er vundet noget ved, at vi faar indført det, at en Defensor for den anklagede kan overvære Forhørene. Det er ikke saa ubetydeligt, tror jeg, som det ærede Medlem mener. Det er klart, at det i alt Fald vil bevirke, at der ikke foregaar saadanne Ting under Forhørene, som vi har set adskillige Eksempler paa, rene Utilbørigheder. Jeg vil slet ikke tale om det Forhold, der blev fremdraget i Fjor: at en Dommer havde slaaet paa Tuden; men der foregaar mange andre Ting under Forhørene, som er ganske utilbørlige, grov Tiltale og en Lokken for den anklagede, den mistænkte, til at afgive Tilstaaelser om Ting, som han maaske ikke har begaaet. Der kommer overordentlig mange Mennesker til mig og beklager sig over den Maade, hvorpaa de er blevet behandlet af Forhørdommerne. Det er jo saaledes, hvad det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds ikke synes at

ville indrømme, at Forhørdommeren er den Part, der absolut vil have et Resultat frem, der absolut vil fremtvinge den Tilstaaelse, som han jo for øvrigt efter hele Systemet ogsaa gerne skulde have.

Der kommer, som sagt, overordentlig mange Mennesker til mig og beklager sig, og et meget almindeligt og typisk Træk er det, at Forhørdommerne holder dem i Arresten i lang Tid; de synes selv, at Sagen er helt oplyst, og at alt, hvad der kan komme frem, er kommet frem; men de bliver dog ikke løsladte. De anmoder Gang paa Gang Forhørdommeren om at blive løsladte, men faar stadig det Svar: Ja, naar du vil tilstaa, skal du blive løsladt. Og det Ord brydes ganske almindeligt af Dommeren. Der er overordentlig mange Tilfælde, hvor Dommeren lover den anklagede, at naar han blot vil tilstaa, skal han komme paa fri Fod, men lige straks bryder dette Løfte. Det, mener jeg, er utilbørligt; det er at fremkalde Tilstaaelser ved Midler, som ikke bør benyttes. Maa jeg blot nævne et eneste Eksempel; det ligger nogle Aar tilbage i Tiden, men derfor er det lige godt. Det var en fattig Kone, som var sigtet for nogle Kvistkammertyverier — det hele viste sig ved Sagens Opgørelse at beløbe sig til Tyveri for en 5—6 Kroner. Hun sad arresteret i 11 Maaneder for det; hendes Børn blev forsømte, fulde af Utøj og gik for Lud og koldt Vand; til sidst maatte Fattigvæsenet tage sig af dem. Hun tiggede Gang paa Gang Dommeren om at maatte komme ud; efter hvad hun kunde skønne, var Sagen fuldkommen oplyst; men Dommeren blev ved at sige: Ja, naar De vil tilstaa, skal De komme ud. Og Dommeren fremstillede naturligvis ogsaa for hende, hvor elendigt hendes Børn havde det, og hvilken Synd hun begik imod dem ved ikke at ville tilstaa, og han lovede, at hvis hun tilstod, skulde hun komme paa fri Fod. Saa tilstod hun, skønt hun overfor mig hævder, at hun er uskyldig, og sagde til Dommeren: Maa jeg saa slippe ud? Men han svarede: Nej, nu kan der slet ikke være Tale om det, og hun blev siddende i Arresten, til Sagen var sluttet, og blev saa for øvrigt dømt til 18 Maaneders Forbedringshus for dette lille Tyveri paa 5—6 Kr., som hun oven i Købet hævder, at hun er uskyldig i. Her vil jeg gerne sige til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, at i et saadant Tilfælde vilde en Defensor, naar han staar ved den anklagedes Side og forstaar sin Opgave ret, alene ved sin blotte Nærværelse bevirke,